

Erre sárkányok élnek

FLAMENCO? VAGY G-VEL, FLAMENGO? Még most sem látod elég jól, pedig a fenekére nagyobb betűkkel írták ki a hajó nevet, mint az oldalára. A zászló alapján oroszok: melyik a valószínűbb akkor? A G? Viszont, ha oroszok, akkor miért nem ФЛАМЭНГО? Nagy kérdések ezek.

Egy piros ruhás ember integetni kezd a tatról. Nem is teszi hiába: egy pillanattal később már hárman lóbálják felé a karjukat innen a lépcsőről, még kurjongatnak is hozzá nagy boldogan. Lám, ilyen egyszerű is lehet a kommunikáció. Én itt vagyok, hahó – remek, mi meg itt! Egyszerű és tökéletes. Mint a hullámok, ahogy szétnyíló cipzárként követik a hajót és közelítenek a rakpart felé. *Nyomdokvíz.* Már előre hallom a ritmikus csobbanásokat.

– Még egy utolsót kérdezel?

– Jaj, ne...

– Kérdezd meg, mennyi tizenhétszer tizenhárom. Légyszi...

Hátrapillantasz: egy anya és két kamasz fiú vonul befelé libasorban a hajóhídon.

– Parancsolj – mondja az anya alig nyíló ajkakkal –: mennyi tizenhétszer tizenhárom?

– Tizenhétszer tizenhárom az egészen pontosan... kétszázhuszonegy! Elhiszed?

– El.

– Biztos? Nem lehet, hogy tévedek?

Miközben egyenként elhaladnak előtted, azon kapod magad, hogy te is számolgatsz. Tizenhétszer tíz az százhetven, tizenhétszer három pedig...

– Kétszázhuszontíz! – kiáltja a sor végéről a kisebbik fiú, aki egész eddig mintha kizárólag a lába elé figyelt volna, talán, hogy gondosan átlépkedje tornacipőjével a hegesztés vonalait. – Kétszázhuszon... tíz! Pontosan annyit!

A bátyja gúnyosan vigyorog.

– *Egészen* pontosan?

Nem látod a kicsi arcát, pedig kíváncsi lennél rá. Mindegy is, itt van helyette a következő látnivaló: egy fura szerelmespár. Muszáj egyikről a másikra pillantgatnod, oda-viszsa, többször is, annyira valószínűtlenek egymás mellett. Hórihorgas a tömzsivel, majdnem kopasz a nagyhajúval, kreol barnaság a szeplős, téztafehér bőr mellett: amiben csak különbözhet két emberi test, abban ez a kettő el is tér egymástól. Az már csupán a ráadás, hogy az egyik férfi, a másik nő. Megpillantják ők is a bejáratot elkerítő kordont, megtorpannak.

– Most meg mi van? – kérdi a férfi nyafogva. – Nem lehet bemenni? Elvileg pedig be lehetne menni... Te érted?

A nő hallgat. Ha felelne neki, biztosan bűgő althangon tenné.

– A lenti rész nyitva van – mondod nekik, egyszerre mindkettőjüknek. – A teraszon viszont zártkörű rendezvény van, hatig.

– Ne mááár... – A férfi elengedi a nő kezét. – Most akkor mi legyen? Nézzük meg addig a kiállítótermet? Mit gondolsz, Mazsola?

Rápillantasz te is a nőre. Miért hívják vajon Mazsolának? Lehet, hogy rosszul értetted?

– Nézzük – mondja hirtelen, olyan gyorsan és röviden, hogy meg sem tudod figyelni, milyen a hangja. Megint egymásba karolnak, és továbbindulnak a hajóhídon.

Hunyorogva bámulod a bejáratot. Ott mentél el te is tegnap este, az A38 felirat alatt. Nem emlékszel ugyan a jelenetre, de így kellett történnie. Odaképzeled magad te is a furcsa pár mellé, ahol az előbb látott anyuka is ácsorog a két fiával. Te sem jutnál el a hajógyomráig, viszont te is belenézhetnél abba a nejlonzacskóba, amit az a szakállas, fekete-pólós STAFF tart eléjük. Előbb az anya néz bele, majd a férfi, aztán pedig mind a ketten a fejüket csóválják, épp ellentétes ritmusban. A STAFF közben észreveszi, hogy figyeled. Intesz neki: itt vagyok, én vagyok, akit keres... Kivár egy pillanatig, hátha lemész hozzá, de mivel nem mozdulsz, megindul ő feléd. Érzed a lépteit a hajóhídon.

– Elég volt! – csattan fel az anya hangja a bejárat felől. – Nem kérdezek többet.

– Mennyi huszonháromszor kilenc? – szólal meg álnokul a kisebbik fiú.

– Kétszázhat! – rikoltja a nagyobbik.

Annyi, kétszázhat. Nem számoltál utána, de érzed, hogy helyes lehet a végeredmény.

– Elvileg neked hoztam ezt – mondja a STAFF mindenféle köszönés nélkül. Csípős ve-rejtek-szagával meg ezzel a fejpánttal akár hajléktalannak is elmenne. Veled együtt.

– Köszí, igen – feleled neki –, én kértem a kollégától a szerszámot.

– A Robi azt mondta, lemezvágó olló kell.

– Hát... nem tudom pontosan...

– Ilyesmire gondoltál? Kihoztam ezt, meg még egy nagyobbat is. Kettőt hoztam.

Belepillantasz a széthúzott szájú szatyorba. Előbb ér el hozzád a fém szaga, mint a látvány.

– Erővágónak hívják.

– Nagyszerű, köszí. Én csak úgy sacra mondtam a lemezvágót: egy bilincset kéne el-távolítani.

A STAFF lepillant a csuklódra, aztán a bokádra.

– Ja, nem, nem *úgy* bilincs, nem: a biciklimről van szó, ott van feljebb, lela-katolva. – Hátramutatsz, a rakpart tetején végigsikló szalagkorlát felé. – Ott áll. Tegnap itt hagytam, és most visszajöttem érte, de nincs meg, sajnos, a kulcsa.

Nemigen lenne meggyőző válaszod rá, miért hagytad itt éjszakára a kerékpárt, szerencsére kérdés sincs. A STAFF az öngyújtójával van elfoglalva – de mikor került a szájába a cigaretta?

– Kicsit rázós este volt, érted... – Felmuta-tod neki a jobb kezedet és rajta a karszalagot. – De a bringa tényleg az enyém, nem akarom ellopni. Nem nézek ki tolvajnak, ugye? Egy tolvaj nem papucsban jött volna... És nyilván hozna magával saját szerszámot. Nem igaz?

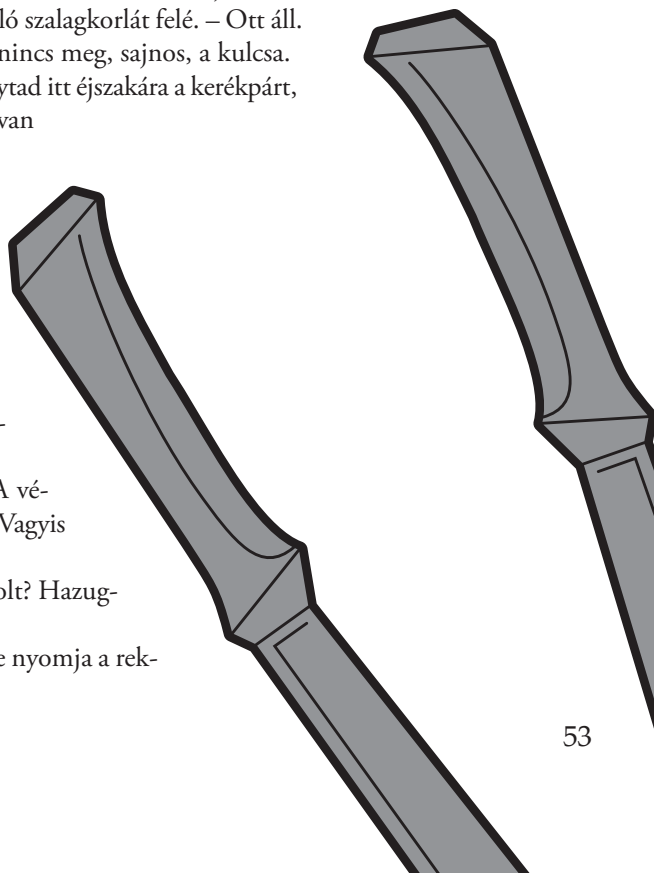
A STAFF kivár egy ütemet, aztán bólint.

– Milyen lakat? – kérdi füstölgő ajkakkal. – Gör-gős? Vagy sima sodrony?

– Hát ilyen... nem is tudom. Ilyen... *hosszú*. A vé-gén kiszélesedik, ott kell bedugni a zárba a kulcsot. Vagyis csak kéne. Ha volna.

Mindketten bólogattok. Ez most valami teszt volt? Hazug-ságvizsgálat? Átmentél?

– Itt megvárlak – mondja a STAFF, és a kezvedbe nyomja a rek-lámszatyrot. – Vágd el, aztán hozd vissza.

Jobban örültél volna, ha elkísér, kicsit tartasz a bábáskodóktól. Talán segítőkészebb lenne, ha az előbb odamentél volna hozzá. Most már mindegy. Legközelebb odamész.

Nem tudod eldönteni, valóban többen lettek-e a sütkérező-gyülekező emberek a rakparton, vagy csak a délután szétfolyó árnyékai és egyre melegebb színei miatt látszik így. Az viszont egyértelmű, melyik a mai karszalagszín: a narancssárga.

Tévedtél, nem is a tiéd az a bicikli, amelyikre az előbb rámutattál. Ezüstszürke ez is, sárhányó nélküli, itt azonban véget is érnek a hasonlóságok. Ez egy *egészen más* bicikli. Ott áll viszont a jó öreg KROSS is, látod már, kicsit kijebb, közelebb a zebrához. Viszszaintesz a hajóhídon ácsorgó STAFF-nak, lehetőleg úgy, hogy senki más ne vegye észre:

– Bocsi... Az a másik lesz. Az.

Egyértelmű, mi zavart meg az előbb: valaki ül a bicikliden. Huszonéves fiú, a fején fehér bulikalap. Oldalra fordulva gubbaszt a nyeregben, előregörnyedve, mint egy madár a dróton, így beszélget egy másik fiúval, aki a korlátnak dőlve cigarettázgat.

Megállsz mellettük. Felpillantanak.

– Helló – köszönsz rájuk mosolyogva.

– Neked is – feleli a kalapos álmos arccal, és már folytatja is a társalgást: – Szóval leszedtem róla a dobozt, kicseréltem a lámpát...

Valami használt motorról folyik a társalgás, meg a motor régi tulajdonosáról, aki egy lány. Lábat cserélsz.

– Bocsika, de... Bocsi, nem akarok közbevágni, de *ez itt* az enyém. Amin ülsz. A bringa.

– Ó. – A kalapos színpadias lassúsággal lepillant a pedálra, aztán megint rád néz. – Nem gond, igazán. Nem haragszom.

A másik fiú, a magasabbik a tenyerébe nevet.

– Nagyon szép bicó, tényleg, gratulálunk hozzá.

– És kényelmes is!

Egy pillanatra mintha enyhülni kezdene a fejfájásod.

– Szeretnék elmenni a biciklimmel – mondod nekik az eddiginél szárazabb hangon.

– Jaj, ne... Komolyan? Olyan jól ülök pedig...

– Pont most?

– Pont most. Ül át légy szíves arra a másikra, vagy a korlátra, ahova tetszik.

– Jaj, de rendes vagy...

– Nem gyújtasz rá te is? Adjak egy szálát?

– Fogadd el. Öt perc, elszívod velünk, addig én még ülök itt egy kicsit...

– Nem kérek cigit – mordulsz rájuk –, én a biciklimet kérem.

Összenéznek. Jól láttad, hogy a kalapos rákacsintott a másikra? A másik most összecücsöríti a száját. Jelent ez valamit vajon?

– Hé! – kiált fel hirtelen a kalapos. – Ez meg micsoda? Álljunk már le... Mi a faszt művelsz már?

Megfordulsz. A STAFF áll a hátad mögött, kezében elfektetett mobiltelefon: a két fiút fényképezi vele.

– Ha fel szeretnétek jutni a hajóra – feleli ki-mért lassúsággal –, akkor indulnotok kéne. Kettő perc múlva ott lesz a képetek a beengedő embernél, onnantól soha többé koncert.

– Mi van?

– Elkövettünk valamit? Van arra valami szabály, hogy...

– Egy perc ötven.

A két fiú megint egymásra pillant.

– Jesszusom... – A kalapos a szívéhez kap, eljátssza, hogy halálra rémült a fenyegetéstől. – Ez azért most rosszul esett, nagyon-nagyon rosszul... – Mindent megtesz, hogy megőrizze a főlényét, de közben *tényleg* lemászik a biciklitről. – Már itt se vagyunk. És nagyon félünk.

– Helyes.

A másik lepöccinti a papucsod felé a hamut, aztán ellöki magát a korlától.

– Be lehet már menni amúgy, Rambo?

– Nem vagyok Rambo – vágja rá a STAFF. – És te se vagy. Beengedni pedig a jegyszedő fog.

A kalapos bólint. Mélyen beszívja a levegőt, kifújja, mint egy pánikbeteg a roham előtt, aztán nyugodt, ruganyos léptekkel elindul a hajó felé. A másik követi.

– Szerintem nem ő volt a Rambo? Szerintem ő volt.

– Simán. Csak titkolja.

A STAFF visszadugja a nadrágjába a mobilt. Alacsonyabb nálad, különösebben izmosnak sem tűnik, mégis ő lett a megmentő.

– Köszönöm – mondd neki.

Nem felel, a lakatot szemrevételezi előrehajolva. Megpróbálok elképzelni a sűrű szakáll meg a fejpánt nélkül.

– Spirál – dűnnyögi maga elé.

Bólintasz. Logikus név.

– El lehet vágni?

– Mindent el lehet – feleli zordan. – Amit el akarnak lopni, el is lopják. Idő kell csak hozzá, meg a megfelelő szerszám.

Odanyújtod neki a reklámszatyrot. A STAFF megrázza a fejét:

– Előbb tegyünk egy próbát, hátha.

Előránt a farzsebéből egy jókora kulcscsomót.

– Ó. Hátha valamelyik pont beleillik?

A karját figyeled közben, a csuklóját, az ujjait: mint valami precíz, olajozott gépezet. Lepillantasz a saját kezre, kíváncsi vagy rá, neked hogyan mocorognak az izmaid a bőr alatt.

– Itt voltam a Mudhoney-n az este – meséled a STAFF-nak. – Te is itt voltál?

– Itt, persze.

– Tényleg? Dolgoztál? – Még közelebb lépsz hozzá. – Énrám nem emlékszel esetleg?

– Nem – mondja hátra sem pillantva. – Kellene?

– Hát... Összeverődött itt jó pár arc, nyilván, csak gondoltam...

megkérdezem. Kapucnis felső volt rajtam meg farmer. Ragtapaszom viszont nem volt még.

Nincs válasz, a kulcsok ritmikusan csörömpölnek tovább. Aztán elhallgatnak.

– Nem jó, sajnos, egyik sem.

A STAFF felegyenesedik. Odakínárod neki a satyrot, de ő ezúttal sem nyúl érte.

– Te jössz.

– Én? Mármint... Csináljam én, ezt akard? Hát, nem tudom...

A nagyobbik *erővágó* egészen ijesztő méretű darab, bonyolult csuklószerkezettel a pófái mögött – előhúzod inkább a kisebbiket. Két rövid, piros nyél, madárcsőrre emlékeztető pengék: ez jó lesz. Ráilleszted a láncrea, megszorítod.

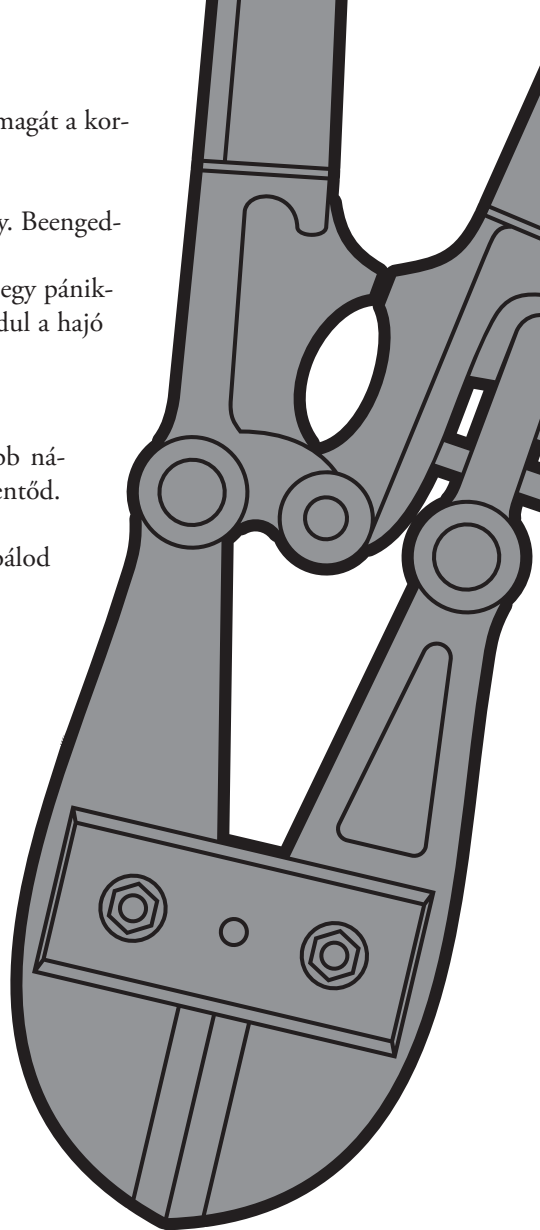
– Oké, ez menni fog szerintem...

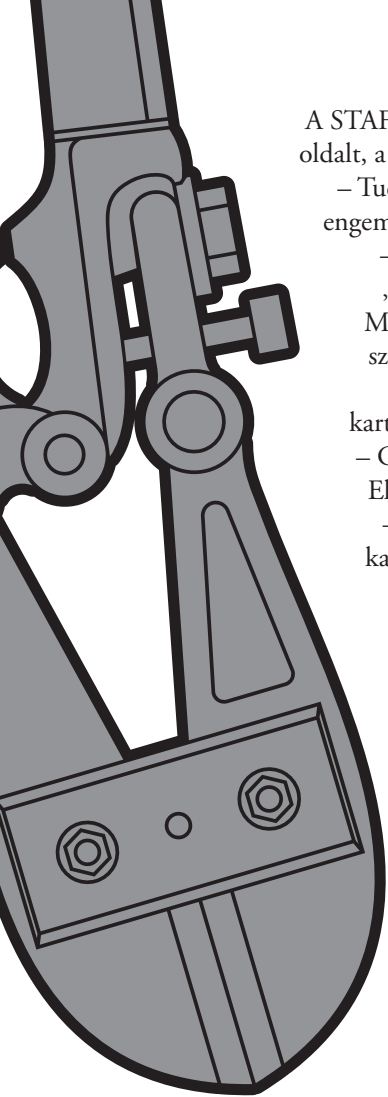
Érzed, ahogy belemélyed a két penge a műanyag borításba, a fémdróttal viszont már nem boldogulsz. „Ami nem megy, azt ne erőltessük”? Elengeded.

– Kis pihenő. Jó?

Még többen gyűltek oda időközben a hajó bejáratához, nem látod viszont sehol a kalapost meg a haverját. Beengedték volna már őket? Vagy elmentek? Szégyenszemre elkullogtak innen? Vagy itt vannak valahol takarásban, bosszúra várva? Senki sem figyel rátok amúgy, senkit sem érdekel, hogy egy kerékpárzárát próbálsz épp kettéropantani. Ennyi erővel magát az A38-at is elköthetné valaki.

– Újságíró vagyok. A Rockstar magazinnak írok. Ismered esetleg?

A STAFF, aki időközben megint rágyújtott, most kifújja a füstöt, előbb elől, aztán oldalt, a szája sarkán.

– Tudom, hogy idiótán hangzik, de fontos volna, hogy találjak valakit, aki látott engem itt tegnap, hogy el tudjak számolni ezzel az estével. Érted.

– Mutasd oda alibinek a karszalagot – mondja egy vállrándítás után.

„Ez nem egy másik emberről szól, én saját magamnak akarok elszámolni.” Még egyszer nem mondasz ilyet senkinek. Az a másik feketepólós, akitől a szerzámot kérted, elég furán nézett rád utána.

Nekiveselkedsz újból a feladatnak. Vicsorogva nyomod, szorítod a két fémkart, amilyen erősen csak bírod, de hiába.

– Cseréljünk. – A STAFF szelíden félretol onnan. – Majd én.

Elpöcköli a csikket, jó messzire, majdnem a Dunáig, aztán beletúr a szatyorba.

– Nem ér, így már könnyű lesz, hogy én kifárasztottam... Te a nagyobbikkal csinálod?

Szakszerűen terpeszbe áll, mint egy golfozó az ütés előtt, megmozgatja az ujjait, előredől, aztán egyetlen határozott mozdulat, és takk, a bicikli már is kiszabadult.

– Hát ez komoly volt! Kösz.

– Ezzel mi legyen? – Döglött kígyóként tartja a magasba a kettévágott *spirált*. – Kell ez még valamire?

– Kidobhatjuk – feleled. – Majd én kidobom, kösz szépen. Elviszem.

Némi szerencsétlenkedés árán sikerül betuszkolnod az ide-oda kunorodó drótot a nadrágod oldalzsebébe. A STAFF közben összepakolja a szerzámokat, és már indul is vissza a szatyrával a hajóra.

– Igazából nem is újságíró vagyok – szólsz utána elköszönés helyett. – Igazából krimiket írok. A következő regényemhez gyűjtöm az anyagot. Mindig így csinálom: elmegyek a helyszínre, körülnézek... Nem akarom, hogy tévedésen kapjon bármelyik olvasó. Érted. Voltam börtönben is, helyszínelésen... Most meg itt vagyok.

Elhallgatsz, lesütöd a szemed. Miért mondtad ezt? A STAFF olyan arccal nézett rád közben, mint aki egy magyarul alig beszélő idegen szavait próbálná összerakosgatni, vigyázva, nehogy elmosolyodjon és megbántsa a szerencsétlent.

– Hű – szólal meg végül. – Ez jól hangzik.

Óvatosan felpillantasz.

– Itt játszódik majd a regény? Itt nálunk, az A38-on? Nem rossz... – Hátrapillant a hajó felé, aztán megint feléd fordul. – És meg is hal valaki?

– Persze. Még szép. Hullá nélkül nincs krimi... Vízbe fog fulladni valaki, éjszaka, egy koncert alatt. És emiatt kellene tudnom, hogy beleeshet-e valaki itt úgy a vízbe, hogy azt senki se vegye észre a hajón.

– Hogy hívnak? – kérdi a STAFF füstölgő ajkakkal. – Nem olvasok túl sok krimi, nem mondhatnám, hogy sok szerzőt ismerek...

– Álneveken írok – feleled gyorsan, szaporákat bólogatva –, többfélén egyszerre. Külföldi neveken főleg, női néven is.

– Bogdan.

– Tessék?

– Így hívják az emberedet, aki tudna neked segíteni. Ő a hajón dolgozó biztik főnöke.

– Bogdan?

– Eredetileg szerb, de igazából magyar. A másik nevét nem tudom.

– Nagyszerű. Mármint... Tudok vele beszélni? Ha véget ér esetleg ez a zártkörű izé...

– Ma nincs bent – csóválja a fejét a STAFF –, ma más van helyette. De holnap ő lesz megint, délután kettőtől egész végig. Ő el tudná mesélni, hová szokta állítani az embereit, meg hogy hogyan van bekamerázva a hajó, mi látszik a felvételeken és mi nem. Bogdant keresd.

– Bogdan. Oké. Nagyon kösz, tényleg, mindenért. Mivel tartozom?

– Semmivel. Szó se lehet róla.

– Ne viccelj, tényleg...
– Jól van, na, legyen, ha annyira akarod... – Most már bátran mosolyog. – Ha ilyen erőszakos vagy...

Benyúlsz a zsebedbe. Ott van valahol a pénz, amit Endi adott kölcsön az étteremben, ott kellene lennie a kulcs mellett, de most már csak úgy férsz hozzá, ha előbb előrángatod onnan a nagy nehezen betuszkolt fekete kígót.

– Parancsolj.

– Az egészet? Komolyan? – kérdi a STAFF meglepetten. – Kösz. Gyere máskor is.

Nyilvánvalóan túllőttél a célon ezzel az ötezzrel, de hát nincs nálad kisebb címlet.

– Előleg – mondod neki. – Hátha tényleg visszajövök még. Vagy tudod, mit? Adjál cserébe egy cigit.

– Akár kettőt is. Parancsolj. Ez pedig a ráadás.

Még az öngyújtóját is neked adja. Piros színű, rúzsra emlékeztet.

– Ott jön a szemetes hajó – mutat a Petőfi híd felé. – Az a kicsi, látod? Eredetileg holland tengeri naszád volt, most meg itt szedi össze a kukákat a Dunán.

– Aha...

– Mi vagyunk a következő megállója. Tersus, így hívják. Ha esetleg szükséged van rá a regényhez.

– Kösz. Tersus? Megpróbálom megjegyezni. Tersus és Bogdan.

– Így van. – A STAFF zsebre gyűri Endi ropogós ötezzresét. Amikor előhúzza a kezét, ott van benne a mobilja. Rápillant. – Mi lesz amúgy a címe?

– A regényemnek? – Nyelsz egyet. – Nem tudom még. Munkacím van csak, és az is eléggé változékony... Nem tudom.

Nézitek egymást pár másodpercig.

– Igazából kamu volt csak – vigyorodik el a STAFF.

– Kamu?

– Nem is kameráztam le azt a kalapos faszt, csak úgy tettem.

– Tényleg?

– De ennyi is elég volt neki. Ez mindig nagyon hatásos, megfigyeltem. Próbáld ki majd. Bólintasz, aztán lepillantasz a biciklire, megmarkolod szabad kezeddal a kormányt.

– Na, mi a gond?

Megjédtél egy pillanatra, de szerencsére nem neked szólt a kérdés.

– Itt vagyok kint – kiált bele a STAFF a mobiljába. – Mindjárt megyek vissza. Mondom: itt vagyok kint a parton. Kint! Süket. – Rád pillant közben, de a tekintete már üres. – Micsoda? Neon? Milyen neon?

Félrefordul, betapasztja tenyerével a bal fülét. Tökéletes alkalom a menekülésre.

Gyorsan irányba fordítod a biciklit, rápattansz, nekirugaszkodsz, és pár erőteljes tapossal elgurulsz vele a zebráig. A lámpa pirosat mutat.

Hazáig nem lesz egyszerű azért papucsban eltekerni... Főleg, ha fél kézzel kell végig kormányozni. Hová tehetnéd a két Viceroyt? A nadrágzsebedbe? Vagy a csuklódra, a karszalag alá? A legjobb helyen talán a füled mögött volna. Mint régen. Meggyűrögeted, megszagolod: a STAFF izzadságát érezni a papíron. Megforgatod a kezedben a tűzpiros öngyújtót, mielőtt kipróbálnád. Működik. Rágyújtasz, beszívod a füstöt. „Aranylövés”: milyen szép kifejezés. A lámpa zöldre vált, de te nem mozdulsz.

Öt hónap és tizenkilenc nap: ennyi telt el a legutolsó cigarettád óta. Majdnem fél év, szökőévben ráadásul. Rekord. Ha holnapig kitartasz, összejöhetett volna a nikotinmentes születésnap, az első ilyen az egyetem óta. Na és ha meglett volna? Az jobb lenne?

Le kell tenned a bal lábadat is, annyira megszédített a mámor. Felmutatod a győzelem V-jét a feléd lépkedő gyalogosoknak: „Jól vagyok, semmi baj. I'm OK.” ■ ■ ■

Czéh Zoltán (1971): Budapesten élő magyartanár, aki nem csak tanítja az irodalmat: különálló novellák (Prae, Műút) és két novellafüzér (*A Pókháló csillagkép*, I.A.T., 2006; *Embert enni*, Révai, 2012) után első regénye, *Erre sárkányok élnek* címmel, idén jelenik meg a Pesti Kalligramnál.